

Arrest

nr. 188 939 van 26 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op basis van de bedrieglijkheid van haar verklaringen. In deze beslissing werd gesteld dat zij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. Zo bleek haar geografische, etnografische en politieke kennis over Somalië en haar kennis over de Somalische samenleving bijzonder beperkt. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest nr. 77 543 van 20 maart 2012.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag op de motieven steunt die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Zij verklaarde tijdens haar eerste asielaanvraag dat haar zoon, W. Y. A., lang geleden verdween en dat haar zoon, Y., voor haar ogen gedood werd op een voor haar onbekend tijdstip. Zij voegt hier in het kader van haar tweede asielaanvraag aan toe dat haar kleindochter, N. W. Y., een vrees voor genitale verminking kende en erkend werd als vluchteling.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: een Rapport de consultation de psychiatrie op naam van H. J. H. opgesteld door Dr. E. F. (C.H.U. de Charleroi) op 20 mei 2016 te Marchienne-au-Pont en een Rapport de consultation de psychiatrie op naam van H. J. H. opgesteld door Dr. E. F. (C.H.U. de Charleroi) op 22 februari 2017 te Marchienne-au-Pont.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar rechtspraak inzake het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: "Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen." De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot de erkenning van een familielid van verzoekster, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld, zoals in casu geschiedt. Het aanhalen in haar verzoekschrift dat haar kleinkind erkend werd als vluchteling uit vrees voor genitale verminking in Somalië, is dan ook niet dienstig en wijzigt niets aan, noch doet het afbreuk aan hetgeen met betrekking tot verzoekster persoonlijk relaas wordt vastgesteld.

5. Waar verzoekster van mening is dat haar uitwijzing naar Somalië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde Somalische nationaliteit, in gebreke.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 mei 2017, voert verzoekende partij aan dat haar kleindochter erkend is als vluchteling in België en dat niet betwist wordt dat zij samen woont met haar zoon, schoondochter, en kleindochter. Verzoekende partij bevestigt voorts dat er nog geen beslissing is genomen in hoofde van de zoon en schoondochter. Verzoekende partij vervolgt dat haar vrees voor vervolging tot nu toe nooit werd onderzocht aangezien men in de eerste asielaanvraag niet geloofde dat zij afkomstig was van Somalië. Verzoekende partij voegt daar aan toe dat nu geen twijfel meer kan bestaan over haar nationaliteit en dat bovendien rekening moet gehouden worden dat het toetsen van de basiskennis over Somalië onmogelijk is, gelet op de leeftijd van verzoekende partij (70 jaar) en haar psychische toestand.

4.2. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Zo werd in het kader van haar vorige asielaanvraag door zowel de commissaris-generaal als deze Raad in zijn arrest nr. 77 543 van 20 maart 2012 geoordeeld dat verzoeksters geografische, etnografische en politieke kennis over Somalië en haar kennis over de Somalische samenleving bijzonder beperkt is. Wat betreft de leeftijd van verzoekende partij verwijst de Raad naar voormeld arrest waarin als volgt geoordeeld werd: *“Tweede verzoekster voert aan dat zij “een dame is van meer dan 70 jaar” en “volledig moet worden bijgestaan door haar schoondochter, eerste verzoekster, die instaat voor haar dagelijkse verzorging”. Tweede verzoeksters gevorderde leeftijd kan de talrijke hiaten in haar verklaringen niet vergoelijken. De commissaris-generaal wijst er immers terecht op dat de onwetendheden betrekking hebben op alledaagse en eenvoudige gegevens, waarvan niet kan worden ingezien dat tweede verzoekster deze zou vergeten omwille van haar leeftijd. Bovendien wenst de Raad te benadrukken dat tweede verzoeksters gevorderde leeftijd net toelaat te verwachten dat zij over een meer uitgebreide, gedetailleerde kennis zou beschikken gesteund op een lange ervaring. Het is dan ook niet ernstig dat tweede verzoekster geboren werd in Mogdishu, er haar hele leven woonde en aldus van dichtbij de maatschappelijke ontwikkelingen en de evolutie van de oorlogssituatie van dichtbij kon volgen en meemaken, en hierbij ook zelf rechtstreeks betrokken was, maar dit in het geheel niet kan toelichten. Immers indien tweede verzoekster ook voor de burgeroorlog in Somalië woonde kon ze evenmin onbekend zijn gebleven met het clansysteem. Evenmin is aannemelijk dat tweede verzoekster na twintig jaar burgeroorlog geen krijgsheren en milities kan noemen, nog nooit van de term “Hawiye” hoorde, en toen haar gevraagd werd “Kan u me iets vertellen over Mogadishu”, zij antwoordde “Nee” (gehoorverslag tweede verzoekster, p.4). Dat tweede verzoekster van Somalische nationaliteit en afkomst zou zijn kan dan ook niet overtuigen. Stress en verwardheid kunnen eerste en tweede verzoeksters totale onwetendheid niet verklaren. Zoals hoger gesteld kan van twee vrouwen die met zes kinderen illegaal kunnen reizen en daarbij decennia lang een burgeroorlog overleefden navenante kennis verwacht worden, minstens een weergave van dagelijkse gebeurtenissen en het dagelijkse leven. Eerste en tweede verzoeksters meten dan ook een verzonnen profiel aan gesteund op de verontrustende veiligheidssituatie in Somalië.”*

Ook de psychologische problemen van verzoekster, mogelijks gelieerd aan haar ouderdom, zijn niet van die aard de in het kader van haar vorige asielaanvraag gedane inschatting van zowel de commissaris-generaal als de Raad in een ander daglicht te stellen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op correcte wijze als volgt gemotiveerd: *“Immers, psycho-medische attesten kunnen zich hoogstens uitspreken over uw letsels en uw psychologische situatie, zonder dat zij uitsluitel kunnen geven over de oorzaak of identiteit van de daders en hun motieven, vermits de artsen geen getuigen waren en zich in dit verband enkel kunnen baseren op uw verklaringen. Voor de beoordeling van deze medische elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.”*

In zoverre verzoekende partij erop wijst dat haar kleindochter N.W.Y. erkend werd als vluchteling in België, wijst de Raad er op dat de vaststelling dat er in hoofde van de kleindochter van verzoekende partij werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus niets afdoet aan de appreciatie van de asielaanvraag van verzoekende partij, die geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van Somalië daar zij niet aannemelijk heeft gemaakt de Somalische nationaliteit te beschikken. Het loutere gegeven dat haar kleindochter erkend is als vluchteling, kan bezwaarlijk aantonen dat verzoekende partij (ook) over de Somalische nationaliteit beschikt en vermag geenszins afbreuk te doen aan de beoordeling van de Raad in het kader van haar eerste asielaanvraag dat verzoekende partij, die luidens haar verklaringen heel haar leven in Mogadishu zou gewoond hebben, een verzonnen profiel aanmeet gelet op haar gebrekkige kennis aangaande de maatschappelijke ontwikkelingen in Somalië, de evolutie van de oorlogssituatie, het clansysteem en de dagelijkse gebeurtenissen en het dagelijkse leven. Verzoekende partij wist overigens evenmin te zeggen waarom haar kleindochter erkend werd als vluchteling (gehoorverslag 23 februari 2017, 6). Dient te worden benadrukt dat elke aanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS